

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 12Csp/18/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4125202745
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Heinrichová
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2025:4125202745.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom námestí T. G. Masaryka 2392/17, Břeclav, IČ: 043 55 211, Česká republika, zast.: JUDr. Katarína Hegedúšová, so sídlom Majerníkova 3/A, Bratislava, IČO: 42 185 190, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, E. F., o zaplatenie 50 eur s príslušenstvom, sudkyňou Mgr. Ivanou Heinrichovou, takto

rozhodol:

I.Súd žalobu zamietá.

II.Súd žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1.Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 17.3.2025 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 50 eur s príslušenstvom ako aj náhrady trov konania, čo odôvodnil tým, že žalovaný sa registroval na webovej stránke G. a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 50 eur. Pri registrácii a odoslaním žiadosti uviedol svoje údaje a potvrdil, že súhlasí so zmluvou o pôžičke, ako aj so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru a že údaje, ktoré mu poskytol sú pravdivé a úplné. Na základe zmluvy o pôžičke č. 627031 zo dňa 12.4.2022 uzatvorenej podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občanský zákonník a zákona č. 145/2010 Z.z. o spotrebiteľskom úveru poskytol žalobca ako veriteľ žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 50 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi úveru vo výške 4 eurá, ktoré sú jeho odplatom a tak zaplatiť celkom 54 eur do 7 dní odo dňa poskytnutia úveru. Žalovaný si svoj záväzok riadne a včas neplnil a tak sa stal jeho dlh splatným dňom 19.4.2022. Dňa 3.1.2025 bola žalovanému zaslaná písomná výzva na úhradu dlhu, ktorý žalovaný do dňa vyhotovenia toho podania neuhradil ani v časti, pričom si od neho uplatňuje aj zákonný úrok z omeškania podľa nariadenia vlády SR č. 351/2013 Sb..

2.Žalovanému bola žaloba doručená do vlastných rúk dňa 21.5.2025, k podanej žalobe sa nevyjadril.

3.Pred začatím pojednávania súd vyzýval žalobcu na späťvzatie žaloby s odkazom na ustanovenie § 138 CSP, pretože žalobcovi nebolo Národnou bankou Slovenska udelené povolenie na poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky.

4.Na výzvu súdu žalobca reagoval písomným vyjadrením zo dňa 6.5.2025, kde uviedol, že trvá na podanej žalobe, uviedol, že zmluva o úvere nie je neplatná pre nedostatok povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov, takémuto výkladu práva bráni článok § 56 ZFEÚ, kde poukázal na C-630/17 H. I. vc Raiffeisenbank St. J. K. G. eGen zo dňa 14.2.2019, že je riadne registrovanou spoločnosťou v Českej republike s príslušným podnikateľským oprávnením, na základe ktorého poskytuje finančné služby v prostredí internetu, že podľa SDEÚ nemôžu členské štáty zakazovať spoločnostiam vykonávať podnikateľskú činnosť na ich území z dôvodu, že nesplňujú vnútroštátne požiadavky tohto členského

štátu, pokiaľ spĺňajú podmienky štátu, v ktorom majú sídlo, ktoré podmienky on v Českej republike spĺňa, kde poukázal na rozhodnutia C-76/90 Manfred Säger odsek 12, Cassis de Dijon, C-384/93 Alpine Investments, čl. 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, že nie je žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v Českej republike na základe oprávnenia udeleného Českou národnou bankou prostredníctvom internetu je potrebné „navyš“ udelenie poverenia zo strany Národnej banky Slovenska, čomu bráni sloboda pohybu. Uviedol, že zmluva bola uzavretá podľa právneho poriadku Českej republiky a právo spotrebiteľských úverov je plne harmonizované smernicou a teda právna ochrana musí byť v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere v každom členskom štáte EÚ rovnaká, platí v Českej republike a aj na Slovensku a aplikácia českého právneho poriadku, ktorý je súd povinný aplikovať, tak nie je a ani nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľa menej výhodná. On svoju činnosť vykonáva v Českej republike, na Slovensku nemá zriadenú ani organizačnú zložku a z toho, že prevádzkuje webovú stránku končiacu na „sk“ nemožno prijať záver, že by sa malo použiť právo krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa v zmysle nariadenia Rím II. Poukázal na to, že ani pre zahraničné banky neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie.

5. Súd vo veci pojednával v neprítomnosti strán sporu s odkazom na ustanovenie § 180 CSP, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu a zistil tento skutkový a právny stav:

Žalobca je právnická osoba so sídlom v Českej republike, to znamená, že v spore existuje cezhraničný prvok a preto sa súd v prvom rade zaoberal otázkou, či je daná právomoc slovenského súdu konať a rozhodovať vo veci s tým, že podľa čl. 18 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (prepracované znenie) zo dňa 12.12.2012 vzhľadom na to, že bydlisko žalovaného, ktorý je spotrebiteľom, je v Slovenskej republike, je daná právomoc slovenského súdu vec prejednať a rozhodnúť.

Z obdobných prejednávaných sporov na súde, konkrétne z veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 10Csp/13/2025 súd zistil, že Národná banka Slovenska na výzvu súdu uviedla, že žalobcovi nebolo udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov podľa § 20 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré sú poskytované veriteľmi a ani povolenie pre iného veriteľa podľa § 24 ods. 5 tohto zákona a rozhodnutím Českej národnej banky z 18.4.2023, sp. zn. S-Sp-2021/00080/CNB/573 mu bolo odobraté povolenie na činnosť nebankového poskytovateľa spotrebiteľských úverov a jeho žaloba proti tomuto rozhodnutiu a kasačná sťažnosť proti rozsudku Mestského súdu bola zamietnutá.

Zo zmluvy o úvere č. 627031 zo dňa 12.4.2022 vyplýva, že táto nie je podpísaná zmluvnými stranami, pričom žalobca ako veriteľ sa v nej zaviazal poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi jednorazový, bezúčelový, nezáväzný úver vo výške 50 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť žalobcovi spolu s poplatkom za jeho poskytnutie (odmenou) vo výške 4 eurá, spolu vo výške 54 eur do 7 dní a RPMN úveru je 5431,08 %.

Z bodu 04. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru vyplýva, že na úpravu vzťahov neupravených zmluvou a ani VPPÚ, sa použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky a to najmä príslušné ustanovenia OZ, ZSÚ, zákona č. 634/1992 Sb. o ochrane spotrebiteľa.

Z výzvy zo dňa 3.1.2025 vyplýva, že právny zástupca žalobcu vyzval žalovaného na zaplatenie pohľadávky z úverovej zmluvy vo výške 219,14 eura.

Podľa čl. 3 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a rady ES 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej len „Nariadenie RÍM I“), zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

Podľa čl. 6 ods. 1 Nariadenia RÍM I bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu

spotrebiteľa za predpokladu, že a) podnikateľ vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

Podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou na diaľku zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom o poskytnutí finančnej služby výlučne prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, a to v závislosti od udeleného povolenia v tomto rozsahu: a) bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20a alebo b) v obmedzenom rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20b.

Podľa § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska.

Podľa § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

6.V danej veci, keďže ide o vec s cudzím prvkom, kedy pri zmluvných záväzkoch prichádza k stretu rôznych právnych poriadkov je okrem posúdenia právomoci súdu potrebné zvoliť aj rozhodné právo, podľa ktorého bude vec prejednávaná. V zmluve o úvere, ktorej súčasťou sú aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru je síce uvedené, že na vzťahy neupravené zmluvou a ani všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru sa použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky, táto dohoda však nebola

dojednaná v súlade s čl. 3 ods. 1 nariadenia RÍM I, pretože nebola individuálne dojednaná v zmluve, ale iba vo VPPÚ, ktoré nie sú výsledkom dohody zmluvných strán. Pri voľbe rozhodného práva musí byť okrem toho naplnená aj podmienka vyplývajúca z čl. 6 ods. 2 veta druhá tohto nariadenia, a to že pri dohode o rozhodnom práve nesmie byť spotrebiteľovi odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom. Týmto právnym poriadkom je podľa súdu právny poriadok Slovenskej republiky, ako krajiny obvyklého pobytu žalovaného, pretože žalobca vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť na Slovensku a svoju činnosť na Slovensko aj smeruje, čo vyplýva jednak z viacerých súdnych konaní týkajúcich sa nárokov zo zmlúv o úvere, ktoré uzatvára so spotrebiteľmi, ktorí majú obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ktoré skutočnosti sú známe súdu z jeho činnosti, z toho, že ponúka a poskytuje úvery v mene Euro (nie v mene krajiny, v ktorej vykonáva podnikateľskú činnosť) a aj z jeho internetovej stránky prostredníctvom ktorej poskytuje úvery, ktorá je vedená v slovenskom jazyku, pričom zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti. Uvedenú ochranu žalovanému poskytuje práve ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., z ktorého vyplýva, že ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom je uzatvorená zmluva neplatná.

7. Aj keď je právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov v Európskej únii harmonizovaná v podobe smernice, čo sa prejavuje aj v tom, že v § 9 českého zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere je stanovené, že nebankový poskytovateľ spotrebiteľského úveru je právnická osoba, ktorá je oprávnená poskytovať spotrebiteľský úver na základe oprávnenia k činnosti nebankového poskytovateľa spotrebiteľského úveru, ktoré jej udelila Česká národná banka, pričom v § 135 ods. 1 tohto zákona sa uvádza, že dohľad nad dodržiavaním povinností poskytovateľa stanovených týmto zákonom a nariadením Komisie v prenesenej právomoci (EU) č. 1125/2014, vykonáva Česká národná banka, tento zákon je platný a účinný len na území Českej republiky a Česká národná banka udeľuje povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a vykonáva dohľad nad činnosťou veriteľov len na území Českej republiky. Predmetný zákon a Česká národná banka preto neposkytujú právnu ochranu spotrebiteľom s bydliskom, či obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky spočívajúcu v prípadných sankciách za porušenie predmetných ustanovení zákona č. 257/2016 Sb.. Každá smernica usiluje o dosiahnutie určeného výsledku/ cieľa, ale členské štáty si pri jej transpozícii zachovávajú určitú mieru právomoci voľnej úvahy, nakoľko si môžu zvoliť spôsob a prostriedky dosiahnutia výsledku smernice v rámci vlastného právneho poriadku. Z čl. 20 smernice vyplýva, že členské štáty zabezpečia, aby veritelia podliehali dohľadu vykonávanému subjektom alebo orgánom nezávislým od finančných inštitúcií alebo, aby boli regulovaní, pričom na území Slovenskej republiky je týmto orgánom Národná banka Slovenska, ktorá udeľuje povolenia na poskytovanie úverov, iných úverov a pôžičiek spotrebiteľom. Nakoľko zákon č. 129/2010 Z.z. predstavuje úplnú transpozíciu smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice č. Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku, predmetné ustanovenie čl. 20 smernice sa do právneho poriadku Slovenskej republiky a teda do zákona č. 129/2010 Z.z. premietlo v ustanovení § 20 vo vzťahu k veriteľom (veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska) a v ustanovení § 24 vo vzťahu k iným veriteľom (iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska). Uvedená úprava je kogentnou právnou úpravou, ktorá vyplýva z transpozície smernice do nášho právneho poriadku, od ktorej sa nemožno odchyliť, a prostredníctvom ktorej je zabezpečený dohľad a kontrola nad finančným trhom na území SR. Takáto právna úprava sa pritom vzťahuje na všetky subjekty poskytujúce spotrebiteľské úvery, iné úvery či pôžičky, bez ohľadu na to, či ide o slovenského alebo zahraničného veriteľa/iného veriteľa, nepôsobí diskriminačne, a teda nemôže ísť o obmedzovanie poskytovania služieb v rámci voľného pohybu služieb, t.j. o rozpor s právom Európskej únie. Žalobca, ktorý je v postavení iného veriteľa v zmysle § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. je oprávnený v tomto smere podnikáť na území Slovenskej republiky za predpokladu udeleného platného povolenia Národnou bankou Slovenska. Z čl. 23 smernice zároveň vyplýva aj povinnosť členských štátov stanoviť pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijať všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie, ktoré ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce, ktorý článok je transponovaný v ustanovení § 11 ods. 3 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré ustanovenie tak poskytuje žalovanému ochranu, ktorá mu nemôže byť poskytnutá právnym poriadkom Českej republiky, vzhľadom na čo je naplnená výnimka z dohody o voľbe práva v zmysle čl. 6 ods. 2 veta druhá Nariadenia. Cieľ smernice by nebol naplnený, ak by činnosť veriteľa v prípade poskytovania spotrebiteľských úverov v inom členskom štáte nepodliehala

povoleniu a dohľadu zo strany členského štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa, čím by podnikateľská činnosť takéhoto veriteľa zostala bez kontroly a spotrebiteľ by zostal bez ochrany garantovanej mu harmonizovanou smernicou na území členského štátu, v ktorom má veriteľ sídlo. Z uvedeného dôvodu je podľa súdu odôvodnené aplikovať v prejednávanej veci slovenský právny poriadok.

8.V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/2/2025 zo dňa 26.2.2025, Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 17CoCsp/29/2023 zo dňa 24.4.2024 alebo rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoCsp/102/2022 zo dňa 31.10.2023, ktoré boli vydané vo veciach tohto žalobcu s obdobným skutkovým a právnym základom, z ktorých vyplýva, že rovnako považovali námietky žalobcu, že na poskytovanie úverov a pôžičiek aj na území SR stačí, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou za nedôvodné, pretože ustanovenia o udelení povolenia sú kogentnou úpravou, od ktorej nie je možné sa odchyliť a vyžadovanie takéhoto povolenia nie je v rozpore s právom EÚ, ktoré povolenie sa vyžaduje od každého subjektu, ktorý chce poskytovať služby poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, a to bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Nie je možné akceptovať, že žalobca by podliehal len kontrole orgánu z iného členského štátu, ktorý kontroluje poskytovanie spotrebiteľských úverov v danom štáte, pričom súdy prvej inštancie v týchto veciach správne vyhodnotili, že bez povolenia NBS je zmluva o úvere neplatná, a takýto záver nie je možné považovať za diskrimináciu z dôvodu sídla podnikateľského subjektu v inom členskom štáte.

9.Ani z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-630/17 zo dňa 14.02.2019, na ktorý poukázal žalobca nemožno dospieť k tomu, že by čl. 56 ZFEÚ bránil vnútroštátnej úprave, ktorá by mala za následok neplatnosť zmluvy, pretože tento rozsudok sa týkal odlišných skutkových záverov. Prejudiciálna otázka chorvátskeho súdu sa týkala zákona o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktorý nadobudol v Chorvátsku účinnosť dňa 14.07.2017, pričom v § 10 ustanovil, že zmluvy o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené v Chorvátskej republike pred nadobudnutím jeho účinnosti medzi dlžníkmi a veriteľmi bez povolenia, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia. Súdny dvor EÚ v bode 73 odôvodnenia rozsudku konštatoval, že tento zákon ide zjavne nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie cieľov, ktoré zamýšľa sledovať, pokiaľ prostredníctvom retroaktívneho pravidla, ktoré je všeobecné a automatické, stanovuje neplatnosť všetkých zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené s veriteľmi bez povolenia, s výnimkou tých, ktoré boli úplne splnené a preto povedal, že článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takých zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti uvedenej právnej úpravy. Zákon č. 129/2010 Z.z. však nepôsobí retroaktívne a ustanovenie § 11 ods. 3 tohto zákona zakotvujúce neplatnosť zmlúv o úvere v prípade absencie povolenia bolo upravené v našom právnom poriadku už v čase uzatvárania zmluvy o úvere žalobcu so žalovaným, a to tak vo vzťahu k veriteľom so sídlom v Slovenskej republike, ako aj veriteľom so sídlom v inom členskom štáte EÚ. Ani z ďalších rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukázal žalobca nevyplýva, že by išlo o skutkovo obdobné prípady. Rozhodnutie vo veci C-76/90 (Manfred Säger) sa týkalo poskytovania patentovej obnovovacej služby, pri ktorej regulácii podľa Súdneho dvora EÚ nemecká právna úprava prekročila to, čo je nutné k ochrane verejného záujmu, keď ustanovila, že osoby vykonávajúce túto činnosť, musia mať odbornú kvalifikáciu, ktorá je dosť špecifická a neprimeraná potrebám príjemcov. Rozhodnutie vo veci C-384/93 (Alpine Investments BV) sa týkalo činnosti nazývanej ako „cold calling“ - telefonické kontaktovanie jednotlivcov s cieľom ponúknuť im rôzne finančné služby, kedy samotný členský štát poskytovateľa tejto služby uložil poskytovateľovi zákaz činnosti v tomto smere (bez jeho predchádzajúceho súhlasu), s čím sa Súdny dvor EÚ stotožnil a vyslovil, že členský štát, z ktorého sa uskutočňuje telefonát, je v najlepšom postavení na úpravu činnosti „cold calling“ a aj keby prijímajúci štát chcel zakázať operáciu „cold calling“ alebo ju podriadiť určitým podmienkam, nie je schopný zabrániť alebo kontrolovať telefonáty z iného členského štátu bez spolupráce s príslušnými úradmi tohto štátu.

10.Žalobca v konaní tvrdil, že so žalovaným uzavrel zmluvu o úvere a keďže z verejne dostupných zdrojov vyplýva, že je obchodnou spoločnosťou zapísanou v Obchodnom registri vedeného Krajským súdom v Brne v Českej republike s právnou formou evropská spoločnosť (skratka SE), čo je druh akciovkej obchodnej spoločnosti vytvorenej za účelom zjednodušenia podnikania v rámci celého priestoru

Európskej únie a v predmete podnikania má zapísané okrem iného: Poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěrů, konal pri uzatváraní tejto zmluvy ako dodávateľ a žalovaný, ktorý je fyzickou osobou konal ako spotrebiteľ. Z predloženej zmluvy o úvere vyplýva, že mala byť podpísaná elektronicky, ale v konaní neboli predložené súdu žiadne dôkazy, z ktorých by bolo preukázané, že zmluva bola uzavretá na diaľku cez webovú stránku. Žaloba v konaní nepreukázala, že žalovanému reálne poskytol peňažné prostriedky vo výške 50 eur. V konaní preto nebolo preukázané, že zmluva o úvere bola medzi zmluvnými stranami uzatvorená. Ďalej súd zistil, že žalobcovi nebolo povolené na území Slovenskej republiky poskytovať spotrebiteľské úvery alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, ktoré je podmienkou poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úveroch a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky podľa § 20 ods. 1, resp. § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z.. Uvedená zmluva, keď by aj bola uzatvorená, bola by neplatná podľa § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s ustanovením § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. na čo je súd povinný prihliadnúť ex offa a žalobcovi by vznikol iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého existenciu však nepreukázal a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

11.Hoci žalovaný sa k podanej žalobe nevyjadril, jeho pasivita nemôže mať automaticky za následok aplikáciu ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 CSP, teda povinnosť všeobecného súdu priznať žalobcovi akýkoľvek uplatnený nárok (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019). Rovnako je súd tohto názoru, že bol oprávnený aj bez návrhu žalovaného, obstaráť podľa § 295 CSP, dôkaz o právnom postavení žalobcu v spotrebiteľskej veci, preto si pripojil k nahliadnutiu spis Okresného súdu Nitra sp.zn.10Csp/13/2025, kde súd zasielal výzvu Národnej banke Slovenska za účelom preukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní.

12.O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol s odkazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnému žalovanému, keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, súd náhradu trov konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli, ani si žiadne neuplatnil.

Poučenie:

Proti rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Nitra na Krajský súd v Nitre. (§ 362 ods. 1 CSP)

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka tohto konania. (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.